

in 2 metra širok prostor; pri eni teh sten obtesan blod, pri drugi pa pastirsko posteljo, ali veliko več korito, v gornjem konci iz kamnatih plošč zloženo majhino ognjišče, pri vrhu sten okoli police: vse to zdaj pokrito z deskami obteženimi s kamni in tu imaš naslikano vso planinsko palačo.

Ko pastirja odvečerjata, rečem tovarišu: no, najinima želodcema bo treba tudi kaj večerje, in sicer najprej kaj gorkega za podlogo drugim stvarém. Zato vprašam pastirja, je-li ima kaj mleka odveč. Nimava ga ravno obilo, a za večerjo se ga bo že še dobilo, je bil odgovor. Hej fant! stopi vèn v ogrado in primi kozo za bedro; toliko boš že še namolzil, da si bosta svoja želodca pogrela. Kmalu je bil dečko z mlekom tukaj, ga precedi v ponev ter zavre na ognji. Jaz podrobim potem kruha va-nj in večerjica je bila gotova, ki nama je z drugimi rečmi jako teknila. Po večerji se zopet stegnem po hlodu, pastir mi podá star planinsk plašč pod glavo, s katerim sem se pa, ker me je mraziti začelo, rajši ogrnil, pod glavo pa butarico kleščevja podložil. Dolgo, prav v pozno noč smo o tem in unem kramljali, dokler pastirja, ki sta se bila vlegla v svoje jaslice, nista obmolknila, kmalu potem pa neznanski duet smrčati začela. Ta nepričakovana himna mi je preveč topila srce, da bi bil spati mogel; pa tudi moj tovariš ni mogel zatisniti očesa, ker se ni imel kam položiti; zato je pa pridno netil, da sva se vsaj nekoliko gréla. Ko tudi nama jezika odpovesta in večja tihota nastane, se oglasé planinske miške, ki neboječe se švigajo po policah iskaje si kaj tečnega za svoj smrček. Tu mi pridejo na misel besede nekega rimskega pesnika: „noctes vigilant amarae“, katere je nek nemšk čevljarsk pesnik po svojem kopitu tako-le raztegnil:

O bittere Nächt',
O schwere Nächt',
Wie hart sind eu're Stunden!
Wohl keine Ruh',
Kein Aug geh't zu,
Der Schlaf ist mir verschwunden.

Zato kmalu čez polnoči se zravnam pokonci, pokličem svojo ženko brevir iz torbice in opravi juternico. Ni se še daniti začelo, sta bila tudi pastirja na nogah; starejši se napoti iskat zgubljenih ovac, mlajši pa odlazi s čebriko po vode. Pa tudi midva nisva čakala belega dneva, marveč omajeva svoje vtrudene ude ter naveževa pot na omenjeni Greben. Gredé ponujam vodniku požirek slivovke in grižljej kruha za juterk, a ni mu dišalo, tako malo njemu kakor meni in tako sva ob 9. uri prav tešča prilezla na vrhunec Grebena, ki meri kakih 2130 metrov nadmorske višočine. Tu se vsedeva ter najprej povečem povžijeva to, kar sva seboj imela za grlo in lačni želodec, da tako v škatli prostor napravim za druge stvari, katere sem nameraval nabirati in jih tudi mnogo nabral.

(Dalje prihodnjič.)

Politične stvari.

Turki leta 1822. in 1823., pa dandanes.

Zgodovinska prilika.

Dandanes nahaja se ne samo med Magjari, temuč tudi med nemškimi Slovanom sovražnimi ustavaki mnogo tacih ljudi, ki na kolenih leže pred „modrostjo“ in „junaštvom“ Turške politike in ponosno kažejo na Mit-had-pašo, ki je tako izvrstno ocehal („über den Löffel barbirt“) Evropejske diplomate, da jim je v Carigradu duri pred nosom zaloputnil.

Al pivarniški ti politikarji takraj in unkraj Litave ne čutijo, kako strašansko smešne se delajo s tem, da svojo modrost zajemajo iz skledle sleparskih časnikov, ki nič ne vedó ali nič vedeti nočejo, kar v listinah Evropejske zgodovine pred svetom odprto leži. Zgodovina nam kaže, da vse to junaštvo, s katerim se Turki dandanes bahajo ter nasvete celega omikanega svetá odbijajo, in da lvsá ta komedija s pozivom 200 Turških velikašev v veiki zbor družega ni, kakor starodavna „pogreta rihta“ surove Turške ošabnosti!

Ko je 5. svečana 1822. leta najhuji sovražnik Turkov Ali paša Janinski po ukazu sultanovem umorjen bil, je tako strašansko izrastel Turkom greben proti Grkom, ki so se Turčiji izpuntali, da prav tako kakor danes so odbili vse nasvete Evropejskih vlad. In prav tako kakor danes sta takrat Avstrijski in Angleški pooblastenec skušala Turke preveriti, naj se ne kregajo s pametjo in se udajo Evropejskim zahtevam.

28. svečana leta 1823. bili so predlogi Evropejskih vlad o Grških zadevah — prav tako kakor letos 19. januarija — predloženi velikemu Turškemu zboru, a kakor zdaj jih je takrat soglasno zavrgel ta zbor.

Prav tako kakor danes je začela Turčija takrat klicati vojsko iz vseh krajev Azije in ob Bosporu stalo je 100.000 oboroženih Turkov, čakaje migljeja, da planejo nad Grke.

Tudi takrat kakor danes napenjala je Evropejska diplomacija vse moči za mirno spravo med Turki in Grki. Zastonj sta se trudila Avstrijski in Angleški poslanec, opozoriti Turčijo na nasledke predrznega boja, žugaje jej, ako svojevoljno zdražijo Rusijo, da boste Avstrija in Anglija prepustili Turčijo nemili osodi ali celó Rusiji na pomoč prihiteli, — zastonj je Metternich skušal Carigradski vladi vlivati pameti v možgane — al kakor danes bilo je tudi takrat vse le bob v steno! Turki niso se dali odvrniti od misli, da Evropejske vlade niso zložne med seboj in ta Evropejski razpor ostane Turčiji najkrepkejša zaslomba.

A kaj je bil konec te tudi dandanes od Magjarov in družih slavofobov tako hvalisane Turške modrosti in Turškega junaštva?

Navarin! — kjer ni Rusko, ampak Angleško brodovje pod poveljstvom Kodringthona Turško armado Kapudan-paše tako potolklo, da se je na drobce razletel ves Turški „heroizem“ in — Grecija postala je svobodna!

Novice iz Turčije in o Turških zadevah.

Konferenc v Carigradu je konec, poverjeniki Evropejskih vlad zapuščajo že drug za drugim Carigrad tako, da v saboto že nikogar ne bode ondi. Na njih zadnje predloge je sklicala Turška vlada véliki svét vseh veljakov, med katerimi so bili tudi načelniki nemohamedanskih vér, ki pa so v Turčiji skoro vsi pokorni hlapci Turkov in so tedaj glasovali z njimi, a še posebno navdušeno je glasoval judovski véliki rabinar. Ta svét je enoglasno sklenil, odbiti vse Evropske predloge. Pred odhodom je še Ignatiev opomnil, da mu je došlo sila véliki peticij in pritožeb kristijanov iz Macedonije, Tesalije, Epira in Krete, katere pa v tem zboru ne morejo priti v obravnavo.

Zanimivo je tudi še to, kar je pred odhodom izrekel Ignatiev, namreč, da, če bi Turčija prelomila premirje med Srbi, Črnogorci in ustajniki, bi Evropa (toraj ne samo Rusija) to smatrala za napoved vojske.

Kaj bo zdaj, se še ne vé. Ruska vojna stoji ob Prutu, kakor da bi pripravljena bila vsak hip pre-